

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 548/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária**, Červeňova 15, Bratislava, zastúpenej JUDr. Mgr. Monikou Lichnerovou, PhD., advokátkou, Plzenská 4, Bratislava, a JUDr. Katarínou Drobnou, LL.M., advokátkou, Kozia 29, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trnava v konaní sp. zn. 16C/5/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. júna 2025 a doplnenou 6. augusta 2025 a 10. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v označenom konaní. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal jej primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou Okresnému súdu Galanta 25. augusta 2021 domáhala vydania platobného rozkazu, ktorým by súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť jej 8 800 eur s príslušenstvom za ňou poskytnuté právne služby. Uznesením predsedu Okresného súdu Galanta z 8. novembra 2021 boli sudcovia tohto súdu vylúčení z prejednanja a rozhodovania veci. Uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11NcC/16/2021 z 18. novembra 2021 bola vec prikázaná Okresnému súdu Trnava. Spis bol tomuto okresnému súdu postúpený 18. januára 2022.

3. Okresný súd vydal 15. februára 2022 platobný rozkaz, proti ktorému žalovaný podal 25. marca 2022 odpor. Okresný súd následne uznesením z 30. marca 2022 zrušil platobný rozkaz v plnom rozsahu a vyzval sťažovateľku na vyjadrenie sa k odporu žalovaného.

4. Prvé pojednávanie bolo vykonané 5. septembra 2022. Okresný súd rozsudkom z 3. mája 2023 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Sťažovateľka podala 18. mája 2023 odvolanie proti rozsudku. Krajský súd rozsudkom z 24. augusta 2024 napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 5. septembra 2024.

5. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka z 3. februára 2025 rozhodol, že sťažovateľka je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov konania 2 579,42 eur. Dňa 25. februára 2025 podala sťažovateľka proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažnosť. Uznesením sudcu okresného súdu z 21. júla 2025 bolo uznesenie vyššieho súdneho úradníka zrušené a vec mu bola vrátená na nové konanie a rozhodnutie.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namietala, že okresný súd koná v napadnutom konaní nesústreďené, neefektívne, neekonomické a prietľahovo, pretože ani po vyše 3 rokoch a 11 mesiacoch od podania ich žaloby nie je konanie skončené vo všetkých jeho zložkách. Keďže doteraz nebolo právoplatne rozhodnuté o výške náhrady trov konania, právna neistota sťažovateľky tak nie je ukončená. O výške trov konania rozhodol okresný súd až po 5 mesiacoch od právoplatnosti jeho rozsudku. O sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bolo rozhodnuté tiež po 5 mesiacoch, pričom však vec bola vrátená na nové konanie. Okresný súd tak opakovane rozhoduje o výške trov konania.

7. Podľa názoru sťažovateľky rozhodovanie o výške trov konania nemožno považovať za právne či skutkovo zložité. Neprimeraná dĺžka napadnutého konania nebola zapríčinená konaním sťažovateľky a v posudzovanej veci neexistujú žiadne také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na jej ťarchu. Sťažovateľka poukázala na § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a skutočnosť, že okresný súd porušil 60-dňovú lehotu ako pri vydaní uznesenia vyššieho súdneho úradníka, tak pri rozhodovaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietľahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto

v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020, II. ÚS 183/2022).

10. Podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00), pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02), alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08).

11. Zo súdneho spisu vyplýva, že okresný súd (po postúpení veci) rozhodol o žalobe sťažovateľky za rok a tri mesiace. Postup okresného súdu bol v tejto fáze konania rýchly a efektívny. Konanie vo veci samej bolo právoplatne ukončené 5. septembra 2024. Rovnako bolo rozhodnuté o nároku na náhradu trov konania. Právna istota sťažovateľky týkajúca sa práv, ktoré si uplatnila na súde, bola čiastočne dosiahnutá už pred podaním tejto ústavnej sťažnosti a napadnuté konanie prebiehalo už len vo fáze týkajúcej sa rozhodovania o výške trov konania po podaní sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka. Ústavný súd však berie do úvahy pohľad na sporové konanie ako celok, teda vrátane fázy konania, ktorej predmetom bolo rozhodovanie o náhrade trov konania (rozsudok ESĽP vo veci Čičmanec proti Slovenskej republike z 28. 6. 2016, sťažnosť č. 65302/11). Aj vo vzťahu k tejto etape konania však ústavný súd prízvukuje kritérium významu predmetu rozhodovania pre sťažovateľa, ktorý je *in abstracto* daný tým, že agenda trov konania predstavuje vedľajšiu agendu s podstatne nižším vplyvom na stav právnej neistoty ako pri nerozhodnutí veci samej (III. ÚS 451/2022).

12. Všeobecný súd rozhoduje o trovách konania podľa vopred ustanovených zásad a podľa úkonov, ktoré boli v konaní vykonané stranami sporu a ich právnymi zástupcami, preto ústavný súd postup pri rozhodovaní o trovách konania nepovažuje za právne zložitý a vykazujúci osobitnú náročnosť. Rozhodovanie o trovách konania je rutinnou záležitosťou každodennej praxe súdov, preto výrazné predĺženie postupu súdu v napadnutom konaní nie je dôvodné (m. m. I. ÚS 264/2020). S poukazom na uvedené je potrebné dospieť k záveru, že dĺžka napadnutého konania vo fáze rozhodovania o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci (napr. I. ÚS 264/2020, IV. ÚS 58/2022, III. ÚS 223/2022, III. ÚS 512/2023, IV. ÚS 425/2024). Ústavný súd ale dodáva, že nečinnosť súdu sa vzhľadom na mieru a podobu právnej neistoty posudzuje inak v základnom, meritórne neukončenom konaní než v konaní po právoplatnom rozhodnutí vo veci samej (III. ÚS 548/2024).

13. Dĺžka rozhodovania o výške trov konania (10 mesiacov), ktorú ústavný súd môže posudzovať v súvislosti so sťažovateľkou uplatnenými základnými právami podľa ústavy, listiny a dohovoru, nie je síce ideálna, no nie ústavne neúnosná. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, I. ÚS 375/08, III. ÚS 372/09). Ústavný súd k argumentácii sťažovateľky týkajúcej sa odkazu na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP, ktoré upravuje (poriadkovú) lehotu na rozhodnutie o výške náhrady trov konania, poukazuje na to, že ani nedodržanie zákonnej lehoty na rozhodnutie súdu nevedie automaticky k záveru o porušení označených práv. Aj v tomto prípade je potrebné

zohľadniť všetky okolnosti veci a uplatniť materiálny prístup k namietanému porušeniu označených práv. Tento záver podporuje aj judikatúra ESLP, ktorý uviedol, že sa zaoberá tým, či celková dĺžka konania bola primeraná. Nedodržanie lehoty ustanovenej vnútroštátnym právom preto samo osebe nepredstavuje porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru (porovnaj Keipenvardecas proti Lotyšsku z 2. 3. 2010, bod 40; tiež IV. ÚS 525/2023).

14. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že pochybenie okresného súdu týkajúce sa dĺžky napadnutého konania a rozhodovania o výške náhrady trov konania nedosahuje takú intenzitu, aby bolo možné dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu